

komme mig at være urigtigt, om man vilde paalægge Nogen det, thi det er det danske Postvæsen, som har modtaget Brevet til videre Besjergelse, og det er derfor pligtigt at bære Ansvaret for, at Brevet kommer helt igjennem. Det danske Postvæsen maa søge ved Traktater med fremmede Lande at tilvejebringe Sikkerhedsforanstaltninger, saaledes at det atter kan faae Erstatning, jaafremt det er det fremmede Postvæsen, der har Skyld i Tabet. Jeg veed heller ikke rettere, end at der er afsluttet internationale Overenskomster, hvortil det udtrykkelig staar, at det fremmede Postvæsen er ansvarligt i en hel Del Tilfælde, naar det kan oplyses, at vedkommende Brev er afleveret til det og derefter bortkommet. Det er altsaa stemmende med de nuværende Traktater, at man kan gjøre Ansvar gjældende overfor det danske Postvæsen for Forsendelser, der ere blevne borte, uden Hensyn til, om de ere blevne borte her eller i Udlandet. Det er, tror jeg, som det bør være, og det vil ialtsald have stor Interesse, hvis det ikke nu er Tilfældet, at vi fremtidig kunne holde os til det danske Postvæsen for den Slags Forsendelser. I Forbindelse hermed skal jeg fremhæve, at i § 5 hedder det, at „Postvæsenets Erstatningspligt ophører, naar Kraver ikke er anmeldt for et Posthus eller for Postbestyrelsen, fra Indlandet inden 3 Maaneder.“ Hvis man, saaledes som jeg mener, har Krav paa Erstatning for Postforsendelser til Udlandet, der bortkomme, ja maa man erkjende, at 3 Maaneder er for kort en Frist, for det første fordi der kan gaa længere Tid hen, inden man faar at vide, at Jaovanne Forsendelser ere blevne borte, men dernæst ogsaa fordi der i de Traktater, som vi have med fremmede Lande, er sat et Aar som Maximum, og det ikke er nogenjomhelst Grund til at inostrænke den danske Understaats Erstatningskrav til kun at gjælde 3 Maaneder. Selv om man, som det siges i Motiverne, hidtil har fulgt denne Fremgangsmaade, vil jeg hense, om der ute deri kunde ske en Forandring, som jeg synes vilde være baade naturlig og retfærdig.

Broberg: Jeg tillader mig at talke den ærede Minister for Oplysningerne med Hensyn til § 4, der saaledes nu ikke mere staar tydelig for mig, men fuldstændig klar, naar dette lille Ord eller noget lignende „fremtidig“ kommer ind deri. Derimod maa jeg beklage, at den ærede sidste Læser har misforstaaet mig. Jeg har nemlig aldrig ment eller sagt, at Postvæsenet skulde være forpligtet til at bringe omkring de Breve, der paa urigtig Maade vare fastede ned i de røde

Kasser. Jeg har derimod kun talt for en Foranstaltning, som gik ud paa, at de Breve, der skulde være fastede i de røde Kasser, men komme i de gule, skulde af Bestyrelsen for de sidstnævnte fastes i de røde, og at saaledes skulde Postvæsenet ogsaa faste Breve, der skulde være fastede i de gule Brevkasser, men vare komne i de røde, ned i de gule. Paa den Maade kom altsaa begge disse forskjellige Institutioner i Virkeligheden til at besjerge hver sine Breve. Jeg tror ikke, at Folk derved paa nogen Maade vilde blive mere ligegyldige end nu med at faste Brevene i de reite Kasser. Jeg tror tværtimod, at det Modsatte vil blive Tilfældet. Det Faktiske er nemlig nu, at naar Breve, der skulde have været i de gule Kasser, komme ned i de røde, har Postvæsenet den særdeles Opmærksomhed virkelig at bringe disse Breve om; men man fordrer Porto'en derfor, hvad der naturligvis er fuldstændig i sin Orden. Nu veed altsaa Folk, at det i Grunden kan være det Samme, enten de faste Brevene i en gul eller en rød Kasse, og at selv om man faste de Breve, der skulde have været i en gul Kasse, i en rød, besjerdres de omkring alligevel; vedkommende Modtager kommer nok til at betale lidt derfor, men det bryder Afsenderen sig ikke om. Naar det Andet blev Tilfældet, tror jeg, at Ligegyldigheden ved at faste Brevene i hvilkenjomhelst Brevkasse vilde blive mindre almindelig. Det er muligt, at jeg kan tage feil i min Anskuelse; men saaledes oppfatter jeg det.

Judenrigsministeren (Steel): Med Hensyn til Spørgsmaalet om Besjergelsen fra de gule til de røde Kasser tror jeg rigtig nok ikke, at jeg har nogetjomhelst Middel til at paalægge Hypostitutionen at besjerge Breve, som feilagtig ere nedlagte i dens Kasser. Det vilde være en stor Bequemmelighed for Publikum, om noget Saadant kunde ske, som jeg synes, at det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel) sagde; men jeg kan ikke se, at jeg har Myndighed til at paalægge Hyposten en saadan Besjergelse. Det ærede Medlem fra Frederiksberg tror jeg er i nogen Udjarelse med Hensyn til de fremmede Landes Postlovgivning i Henseende til det Spørgsmaal, hvorvidt Forpligtelsen til Erstatning gaar. Det er saaledes i det Mindste i England Tilfældet, at man paa ingen Maade i alle Tilfælde indstaar for de Værdiforsendelser, der ske, og der existerer en Dom netop for, at det Beløb, hvorpaa en bortblevet Postanvisning lød, ikke erstatte den paagjældende Afsender. Reglen er forskjellig i de forskjel-